

Bøfsterne paa en ikke udkommen Finanslov ere bevilgede, ligger deri ikke nogen Godkendelse af disse Bevillinger, som kun ere opførte paa de ministerielle Budgetter; der have ligget til Grund for de paagældende Udgifter. Det er kun denne formelle Bemærkning, jeg ønsker at gøre, og jeg tror, den ærede Ordfører vil være enig med mig i denne Opfattelse. — Hvad Underænderingsforslagene angaa, da har jeg for mit Vedkommende ikke noget imod det af den højtærede Justitsminister stillede Forslag og kan i saa Henseende staa paa samme Maade som den ærede Ordfører. Understøttelsen til Forsfatteren Fr. Barfod kan jeg ikke nægte undrer mig fremkommer i det samme Øjeblik, som vi i Landstingets Betænkning læse, at man vil unddrage en Forsfatter, som hidtil har staaet paa Finansloven, den ham hidtil tilstaaede Understøttelse. Det er jo aabenbart for enhver, at dette sker af politiske Grunde, og under saadanne Omstændigheder forekommer det mig dobbelt mærkeligt at gaa videre lige over for en Forsfatter, som hører til den Side, som Landstingets Flertal repræsenterer. Smidlertid er det ikke min Hensigt, skønt jeg ikke har kunnet tiltræde dette Forslag, at stemme imod det. Jeg vil blot afholde mig fra at stemme mod dette Forslag. Jeg ønsker ikke at gøre den Slags Betragtninger gældende, men jeg maa finde det rigtigt at tage en Reservation over for Indførelse af dette Princip, at man af politiske Grunde fra det andet Tings Side udstemmer de en Gang tilstaaede Understøttelser. — Hvad den omskribte Anmærkning til § 27, som den højtærede Indenrigsminister udtalte sig om, angaar, maa jeg for saa vidt give den ærede Minister Ret i, at der ikke er Marsag til alene over for den meget ærede Indenrigsminister, at trække denne Ring; Bestemmelsen burde vistnok udstrækkes, hvis man vedtager noget lignende, til alle Ministerier, til alle offentlige Anliggender. For saa vidt kan jeg give den højtærede Minister Ret, og jeg bemærker det udtrykkeligt, fordi jeg ikke ønsker, at der heri skal kunne lægges nogen særlig Desuborering af den højtærede Ministers Færd. Det har ikke været Hensigten, men Anledning er fremkommen fra Arbejdet, der høre under Ministeren, og dette er Marsagen til, at Bestemmelsen er kommen frem paa den Maade, som den er. Anledningen til, hvad jeg fremhævede ved Sagens 2den Behandling, og som jeg skal tillade mig at gentage her, da den meget ærede Minister da ikke var til Stede, var den lange Forhaling af Slagelse—Næstved Banens Anlæg samt af Ringsted Stations Anlæg. Ringsted Station skal

jeg ikke indlade mig nærmere paa, thi Marsagerne dertil ere velbekendte, den højtærede Minister har ogsaa berørt det. De ere af ejendommelig Natur, men alligevel er det jo beklageligt, at det kan trække ud i Mar og Dag udover den Tid, det skulde være, at saa den Station færdig. Hvad Slagelse—Næstved Banen angaar, er der i den af Jærnbaneudvalget afgivne Beretning anført et Par Grunde, som skulde tjene til Undskyldning for den Forhaling, som har fundet Sted. Den vigtigste Grund er imidlertid ikke bleven anført, derimod har jeg anført den ved tidligere Lejlighed, og den ærede Minister har derfor haft Lejlighed til, dersom han ønskede det, at staffe sig Visshed om, hvorledes disse Forhold forholdt sig. Det, jeg allerede den Gang tidlig i Samlingen anførte, og som jeg ogsaa anførte forleden Dag, da vi havde denne Sag til anden Behandling, var, at Marsagen til Forhalingen af Slagelse—Næstved Banens Anlæg, er væsentlig den, at Entreprenørerne have givet for ringe Bøn og derfor have levet under fortsatte Tilløb til Strejker saa at sige, og selv om Strejkerne ikke ere komne til Udbrud, saa have de ikke haft tilstrækkelige Folk, og Folkene have vist sig vrangvillige til at fortsætte Arbejdet. Dette Forhold er bekendt for Højre og Venstre, og den meget ærede Minister har haft Lejlighed til at undersøge det. Dette er Marsagen til, at jeg trode, det burde fremdrages her. Naar Jærnbanebestyrelsen, som det fremgaar af Jærnbaneudvalgets Beretning, har anført, at de Momenter, som deri staa, ere Grunden til Forhalingen, saa har den ærede Minister deri en Opfordring til at eftergive de paagældende Bøderne, men jeg maa fremhæve, at det er ikke Hovedgrunden. Hovedgrunden er det, jeg nu har sagt. Hvad Princippet i Almindelighed angaar, saa kan man jo nok i Almindelighed sige, at de ærede Ministre kunne lade være at fastsætte Bøder i de Kontrakter, de oprette, men praktisk taget gælder det vist ikke, praktisk taget er man vist nødt til at gøre det, thi ellers har man ikke Hold paa sin Entreprenør. Naar saa Bøderne ere fastsatte, og Tiden desuagtet overskrides, tror jeg ikke, at man kan paastaa, at det maa blive Ministerens egen Sag at afgøre, hvorvidt Bøderne bør inddrives eller ikke. Naar Entreprenørerne ere ifaldne Bøder ifølge deres Kontrakt, bør disse ogsaa gøres gældende over for dem, med mindre Rigsdagen er enig med den paagældende Minister om, at Bøderne kunne og bør eftergives i Betragtning af Omstændighederne. Jeg tror, at man i Almindelighed maa sige, at dersom dette ikke gælder, vil Følgen let blive, som Tilfældet